

gatvē in t.t. Daug dėmesio slėpė istoriniams es-
mensėms. Kiesto vaizdas - tapybiskas. Ji kur-
ia daugiau vizualinį paveiklą. Jos eilėraš-
čius jaučiama didelė meilė gyvenimui.
Realistiškai vaizmo nėra, svarbiausia im-
gus vidinė šviesa, kurį pasiekiama per re-
filiētus palyginimus, metaforas, žaismingus sug-
retinimus, savitą poetinį žodyną, spalvą.
Vengia tiesioginio jausmų salymo.

Juditos Vaičiūnaitės eilėraščių „Pavasario šviesa“ analizė

Vaičiūnaitė - šviesiausia poetė.
Jos eilėraščių rėsimas nu didė meilė. Jaus-
mai lieta nuotaikeje, potelstėje. Jos svarbiau-
sia detalė - grafinis vaizdas. Nu vaizdas, ty-
los palūfama iki visiško graudulio. Ji - mies-
to poetė, todėl apie gamtą rašė mažai.
„Pavasario šviesa“ yra tipiškas J. Vaičiūnaitės

eilėraštis, nes pradedamas miesto detalė:
senamiesčiu. Pavadinimas mums suteikia
siltą, jaunų bangą, kadangi pavasaris - tai
atbudimo, kažko naujo pradžia, o šviesa - tai
ramumas, šiltumas. Jau iš pavadinimo matome,
kad bus kalbama apie pavasarišką
sėjumą, šviesą. Pavasario simbolikai: plė-
lis, gėlės, „žilgintarė sniegas“, „vyrinis žiedla-
pias“ in t.t. Šie jausmai atskleidžiami
per metaforas, epitetus, spalvą, žaismin-
gus sugretinimus. Pavasario šviesa ly-
ginama su ^{botiškis} nemirtingu paveiklu.
Pavasariui suteikiama nemirtingumas.
jis turi netgi savo jausmų - gėlitus dra-
buūis! Dyrinis subjektas visa tai ste-
bi per prieklaudas bangą. jis budi. Tai
eilėraščiui suteikia niūrumo. Dyrinis sub-
jektas ragina pavasarį pasileisti gėles,
sūpsotis, nepasiduoti. Tai svarbu ir tai su-
teikia jam visagališkumą, nemirtingumą,
staurumą. Pavasario šviesa ^{šviesa} lyginama su visur,
jais nėra tolika, visur, visur ji

nepalietų savo „gėlė“ drabužiu“. Žilėn-
tje pavasario ^{svies} sviesda labai svarbi. Ji
gėlė, su „auksinėmis dulkėmis“ plaukuose.
Auksinės dulkės - tai žiedadulkės. *Kredo?*

Senamiestis lyginamas su katalombomis.
Katalombos - tai požeminiai labirintai,
tai, slaptavietės. Atrodo, jog senamiestis
niekas negalėtų įsiskverbti, jis yra slaptas,
klaidus. Tačiau šviesa, kuri vėl lyginama
su Botičelio paveikslu, prasiskverbia:
„šventas slamenis už sienų, žingsniai/
per vingį koridorius - juos atpažinsi.“

Siame elėraštėje jauciamas didelis
meilė gyvenimui, J. Vaičiūnaitės vertė:
grožis, meilė, gebėjimas mylėti gyvenimą.
Tai siame elėraštėje ir atsispindi. Pavasaris
vaisduojamas gražiai: „šviesda“ - šviesda
nėra iš auksinių pienėlių, o iš auksinių
stambių gražių spalva. Labiausiai domi-
nuojanti - auksinė: auksinės pienės, auksinės dulkės.
Tai prabangos spalva, grožio spalva. Ji

(pavasario šviesa) ⁹
pavasarij. V davo vertingą. Tačiau gam-
ta čia nėra svarbiausia, svarbiausia
žmogaus emocijos, jausmai. Veiksma
praktiškai nėra, svarbu vidinis išgy-
venimas, jausmai. Dujinis subjektas
laimingas, džiugus. Jei tolis nebūtų, nepa-
salytų mums taip šiltai ir gražiai apie
pavasario šviesą.

Žilėnaitės sandara - netradicinis veis-
telis. Tie žodžiai, kurie yra *išskirti* tu-
ri didelę reikšmę: iš pradžių ^{pavasario (paltelis)} ⁹
tai jis gyvena. („išskirti“), galė jis prasiver-
bia, net į tamsiausią vietą („bet čia“, „žings-
niai“). Šie žodžiai tarsi svarbiausi prieš
lietuvių naują mirtį. Jie patvirtina ten
būsimą nuotaiką, pr.: „bet čia“ - suteikta
abiejimo, neapdumo jausmas.

Judita Vaičiūnaitė - kurianti iš gra-
tingo grožio jausmo. Grožio, kuris nėra pen-
terus, būnantis, o staiga atsiveria ^{utis} pasirodo
dulkėtame, užmirštam paveikslė, apleistame se-
namiestyje. *Šoukiau deugiau puste-
bėji mu. 8*